

Arrest

nr. 64 908 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TURAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 14 september 2005 een eerste asielaanvraag in, die op 24 september 2007 definitief wordt verworpen bij arrest nr. 1902 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarna hem op 11 december 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt betekend.

Op 4 januari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in, die op 8 januari 2008 wordt beëindigd met een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 16 juni 2008 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 februari 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in, die definitief wordt verworpen bij arrest nr. 20 451 van 15 december 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 18 oktober 2010 leggen verzoeker en mevrouw M.S.S. (...) een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 20 januari 2011 dient verzoeker bijkomende bewijzen in met betrekking tot zijn 'duurzame relatie' met mevrouw M.S.S.

Op 15 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 69septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (2), wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan Z.M. (...) geboren te K. (...) op (...), van Turkse nationaliteit, verblijvende te (...).

Reden van de beslissing:

De voorgelegde stukken ter staving van de stabiele en duurzame stabiele relatie zijn onvoldoende bewijs. Verklaringen van derden hebben een gesolliciteerd karakter, kunnen niet op hun waarachtigheid worden beoordeeld en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Het bijgevoegde overzicht van het telefoonverkeer tussen beide vertelt ons niets over de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie. Er is niet aangetoond dat er in de periode voor de aanvraag minstens 3 ontmoetingen plaatsvonden voor in totaal minstens 45 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"Doordat de gemachtigde van de minister van Migratie en Asielbeleid op 15.03.2011 het verblijf van verzoeker in het Rijk weigert in het kader van de gezinshereniging/-vorming. Deze beslissing, die op 17.03.2011 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, als volgt luidt (Stuk 2):

"(...)"

Doordat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker weigert en aldus een gezinshereniging/-vorming weigert als wettelijk samenwonenden door te stellen dat de verklaringen van derden niet waarheidsgetrouw zijn én het telefoonverkeer nietszeggend is, zonder deze te toetsen aan de werkelijkheid en de overige bewijsstukken.

Terwijl de bestreden beslissing niet uiteenzet waarom de verklaringen van derden niet waarheidsgetrouw zouden zijn, daar het verklaringen op eer zijn. De bestreden beslissing zet ook niet uiteen waarom het telefoonverkeer niet zou zeggen over de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie. Dat minstens beide bemerkingen niet werden getoetst aan de werkelijkheid.

Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoeker er bovendien rechtmatig op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan.

De overheid heeft niet de nodige controle gedaan om na te gaan of er een stabiele en duurzame relatie is tussen verzoeker en zijn partner.

Dat verzoeker en zijn partner wel effectief een duurzame relatie hebben daar:

- Zij elkaar sedert 27.06.2009 een relatie hebben, waarbij de partner van verzoeker bijna drie maanden bij hem heeft verbleven. (Stuk 3)*
- Zij telefonisch contact onderhielden nadat de partner van verzoeker terugkeerde naar Bulgarije. (Stuk 4)*
- Zij sedert 10.02.2010 officieel samen werden gedomicilieerd, waarna de partner van verzoeker op 22.09.2010 terug naar Bulgarije is gegaan. (Stuk 5, 6 en 7)*

• Dat in oktober 2010 de partner van verzoeker reeds terugkeerde waarna zij een verklaring van wettelijk samenwoning aflegde. (Stuk 8 en 9)

• De verklaringen van derden bevestigen dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds langdurig kennen en een stabiele en duurzame relatie hebben. (Stuk 10)

Dat de overheid eveneens geen rekening houdt met het feit dat verzoeker reeds sedert 10.02.2010 samen met zijn partner gedomicilieerd was en derhalve samenwoonden, terwijl zij pas om 18.10.2010 een verklaring van wettelijk samenwoning hebben afgelegd.

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de objectieve gegevens zoals de verblijfsperiodes terwijl zij de 'subjectieve elementen' zoals de verklaringen als onvoldoende bestempelen om vervolgens tot een onredelijke wijze tot haar besluit te komen. Verzoeker is derhalve van mening dat er een schending van de materiële motiveringsplicht is. (zie bv. R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001; RvV nr. 24.481, 13 maart 2009; RvV nr. 10.209, 21 april 2008)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding. Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft onder andere geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds een verblijfsrecht heeft in België, reden te meer waarom hem geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend. Bovendien werd er geen rekening gehouden met het feit dat normaliter een persoon zonder verblijfsvergunning een Belg of een EU-burger vervoegt, terwijl alhier verzoeker reeds een verblijfsvergunning op basis van art. 9 ter Vreemdelingenrecht had en thans enkel zijn relatie wil bestendigen doordat een burger van de EU uit een ander land in België bij hem komt inwonen. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur. Verzoeker is dan ook van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. (RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411, 2 feb. 2007; RvV nr. 15.642, 1 sept. 2008). De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze.

Tot slot is verzoeker van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid. De partner van verzoeker heeft zich immers in februari 2010 aangemeld bij het gemeentebestuur van Genk teneinde zich te laten inschrijven bij verzoeker, waarna zij feitelijk hebben samengewoond. Na een langdurige periode van feitelijke samenwoning hebben zij een verklaring van wettelijk samenwoning afgelegd. (Stuk 5 t.e.m. 9)

Thans geeft de overheid een signaal dat een feitelijk samenwonen toegestaan is doch een wettelijk samenwonen wordt afgestraft."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt er niet is aangetoond dat er in de periode v66r de aanvraag minstens 3 ontmoetingen plaatsvonden voor in totaal minstens 45 dagen.

Terwijl verzoeker effectief bewijst dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met een EU-burger

Dat het bewijs is geleverd wanneer ze:

- Gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; of
- Bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste één jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer dagen betreffen; of
- Een gemeenschappelijk kind hebben.

Dat verzoeker en zijn partner voldoen aan de tweede omschrijving.

Dat zij elkaar meer dan één jaar kennen en er inmiddels drie ontmoetingen plaatsvonden van minstens 45 dagen alvorens zij de aanvraag indienden, namelijk:

• Vanaf 27.06.2009 (bijna drie maanden officieus samengewoond, derhalve minstens één dag ontmoeting); (Stuk 3)

• Vanaf 10.02.2010 tot 22.09.2010 officieel samen gedomicilieerd, derhalve dagelijks samen; (Stuk 5, 6 en 7)

• Vanaf oktober 2010 (na terugkeer uit Bulgarije) tot 17.10.2010 (daags voor verklaring van wettelijk samenwoning). (Stuk 8 en 9)

Dat er derhalve ongeacht de derdenverklaringen en de telefooncontacten aangetoond tussen verzoeker en zijn partner, zij elkaar minstens 3 maal hebben ontmoet voor kennelijk een periode van meer dan 45 dagen. Verzoeker is daarom van mening dat er in ondergeschikte orde tevens sprake is van een schending van artikel 40 bis e.v. van de Vreemdelingenwet."

Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden ze hierna samen besproken.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 69septies van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.- Wanneer de vreemdeling bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die zich komt vestigen met een vreemdeling bedoeld in artikel 69 sexies, § 1, het verblijf aanvraagt, overhandigt het gemeentebestuur hem een document tot bewijs dat de aanvraag werd ingediend en opgesteld overeenkomstig het model van de bijlage 22 bis.

Indien deze vreemdeling niet de voorwaarde van artikel 44, vervult, wordt de procedure bepaald bij artikel 45 op hem toegepast.

(...)

§ 3.- De Minister of zijn gemachtigde weigert het verblijf indien de voorwaarden tot verblijf niet vervuld zijn. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijf weigeren, geeft hij de vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gemeentebestuur geeft kennis van deze twee beslissingen door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 14.”

Het wordt niet betwist dat verzoeker op 25 oktober 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd. Uit het administratief dossier blijkt dat diezelfde dag een bijlage 19ter werd opgesteld, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker zijn Turks paspoort en een attest van wettelijke samenwoning indiende en waarbij hem werd gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 25 januari 2011 *“bewijzen dat ze elkaar sedert de aanvraag tenminste 1 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling, elektronische berichten,... met elkaar contact onderhouden en 3 ontmoetingen van in totaal 45 dagen of meer”* bij te brengen.

Ten laatste op 20 januari 2011 dient verzoeker verschillende getuigenverklaringen in, alsook bewijzen dat zijn raadsman zijn telecomoperator heeft aangeschreven teneinde een overzicht van zijn telefoongesprekken te krijgen. Op 21 januari 2011 wordt de bijlage 19ter die verkeerdelijk werd opgesteld, vervangen door de bijlage 22bis. Tevens wordt de melding van aanwezigheid van 10 februari 2010 van verzoekers partner en een foto van verzoeker en zijn partner overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 24 januari 2011 wordt een overzicht van het telefoonverkeer ingediend. Op 22 februari 2011 wordt door de politie te Genk een positief relatieverlag opgesteld.

Verweerder merkt ter terechtzetting terecht op dat gezien verzoekers partner de Bulgaarse nationaliteit heeft de overgangsbepalingen dienen te worden toegepast, wat blijkt uit de toepassing van artikel 69septies van het Vreemdelingenbesluit. De toepassing van dit artikel wordt niet betwist door verzoeker. Evenwel blijkt dat ook artikel 69septies van het Vreemdelingenbesluit verwijst naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker aldus diende aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 bepaalt dat er drie gevallen zijn waarin wordt aangenomen dat er een duurzame en stabiele relatie werd aangetoond:

“1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie wenst te beroepen, toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

In de bestreden beslissing is het volgende gemotiveerd:

“De voorgelegde stukken ter staving van de stabiele en duurzame stabiele relatie zijn onvoldoende bewijs. Verklaringen van derden hebben een gesolliciteerd karakter, kunnen niet op hun waarachtigheid worden beoordeeld en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Het bijgevoegde overzicht van het telefoonverkeer tussen beide vertelt ons niets over de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie. Er is niet aangetoond dat er in de periode voor de aanvraag minstens 3 ontmoetingen plaatsvonden voor in totaal minstens 45 dagen.”

Verzoeker betoogt dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden daar hij wel degelijk kan aantonen dat zij elkaar ten minste een jaar kennen, regelmatig contact onderhouden en elkaar ten minste drie keer hebben ontmoet, met in totaal minstens 45 dagen. Verzoeker meent dat het onderzoek onzorgvuldig gebeurde en kan zich evenmin vinden in de motieven aangaande de bijgebrachte getuigenverklaringen en het overzicht van het telefoonverkeer.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft gemotiveerd met betrekking tot artikel 3, 2° van het KB van 7 mei 2008. Betrokkenen dienen elkaar al een jaar te kennen; aan te tonen dat er regelmatig contact was; dat er minstens drie ontmoetingen plaatsvonden en dat deze ontmoetingen in totaal meer dan 45 dagen bedragen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geoordeeld heeft dat de twee laatste voorwaarden niet werden aangetoond, met name dat er minstens drie ontmoetingen plaatsvonden voor in totaal minstens 45 dagen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder niet motiveerde waarom de getuigenverklaringen niet in aanmerking kunnen worden genomen. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat de getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen worden beoordeeld waardoor ze niet volstaan als bewijs. Verweerder heeft aldus rekening gehouden met de getuigenverklaringen en geoordeeld dat omwille van het gesolliciteerd karakter deze bewijzen onvoldoende zijn. Verweerder motiveert vervolgens terecht dat verzoeker geen bewijzen aanbracht waarmee de getuigenverklaringen kunnen worden geverifieerd. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt aan te voeren, is het niet aan verweerder om de waarachtigheid van de getuigenverklaringen te gaan onderzoeken, doch het is aan verzoeker om de nodige objectieve bewijzen naar voor te brengen die de getuigenverklaringen ondersteunen. Tevens is het niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat het telefoonoverzicht niets vertelt over de stabiliteit en de duurzaamheid van de relatie. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat zij elkaar wel degelijk drie keren hebben ontmoet, telkens voor een langere periode en elkaar al minstens een jaar kennen. Verzoeker brengt ook bewijzen bij van de reizen van zijn partner. Hij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zijn partner op 10 februari 2010 zich liet inschrijven op zijn adres. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen en bewijzen van de reis van zijn partner voor het eerst naar voor brengt naar aanleiding van het inleidend verzoekschrift, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Het stuk waarbij verzoekers partner zich op 10 februari 2010 aanmeldde, bevindt zich in het administratief dossier, evenwel geeft verzoeker zelf aan dat zijn partner na verloop van tijd terugkeerde naar Bulgarije. Verzoeker bracht dit stuk bij zonder enige vorm van toelichting. Uit het stuk kan niet worden afgeleid dat

het om een inschrijving op hetzelfde adres als dat van verzoeker zou gaan, noch dat er minstens drie ontmoetingen plaatsvonden voor in totaal minstens 45 dagen.

Uit de bestreden beslissing blijkt voldoende dat verweerder met alle door verzoeker aangebrachte bewijzen rekening heeft gehouden bij zijn beoordeling over de “*duurzame en stabiele relatie*” in de zin van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verweerder om op basis van de ingediende documenten, met name verschillende getuigenverklaringen, een overzicht van het telefoonverkeer en een attest van aanmelding te concluderen dat deze bewijzen onvoldoende zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen, nu deze bewijzen niet aantonen dat er minstens drie ontmoetingen voor in totaal minstens 45 dagen plaatsvonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er ten slotte op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker toont niet aan met welke stukken die konden aantonen dat er wel degelijk drie ontmoetingen voor in totaal ten minste 45 dagen plaatsvonden, verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Verzoeker werd op de hoogte gebracht van het feit dat hij bijkomende bewijzen diende voor te leggen en hem werd hiervoor ruimschoots de tijd gegeven. Dienvolgens maakt hij een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk.

Waar verzoeker tenslotte ook de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert nu zij na lange tijd feitelijk te hebben samengewoond een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd en de overheid met de bestreden beslissing thans het signaal geeft dat feitelijke samenwoning is toegestaan, doch een wettelijke samenwoning wordt bestraft, wijst de Raad op bovenstaande bespreking waarin voldoende werd uiteengezet dat verzoeker met een aankomstverklaring niet aantoonde dat zij onafgebroken op hetzelfde adres gedomicilieerd stonden, noch hoe lang de ontmoetingen plaatsvonden. Het is aan verzoeker om de nodige bewijzen naar voor te brengen. Verzoeker toont niet aan van welke gedragslijn verweerder afwijkt wanneer hij concludeert dat op basis van de ingediende bewijzen geen duurzame en stabiele relatie werd aangetoond, nu er geen drie ontmoetingen van tenminste 45 dagen werden aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN